

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra, v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol.s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, zastoupené JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 7. 2008, čj. sot/7418/08, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2009, čj. 10 Ca 6/2009 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím ze dne 30. 7. 2008, čj. sot/7418/08, žalovaná udělila žalobkyni pokutu ve výši 500 000 Kč za porušení § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., o rozhlasovém a televizním vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“), kterého se žalobkyně dopustila tím, že dne 2. 3. 2008 od 19:30 hodin na programu Nova odvysílala v pořadu Televizní noviny reportáž „Ovládá brněnský soud mafie?“, která byla pojata jednosměrně a obsahovala disproporci v poskytnutí prostoru pro vyjádření zainteresovaných protistran, čímž došlo k porušení povinnosti dodržovat ve zpravodajských pořadech zásadu objektivitu a vyváženosti.

II.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 7. 5. 2009, čj. 10 Ca 6/2009 - 51, zamítl.

Městský soud nepřisvědčil námitce nesprávného právního hodnocení reportáže. Předmětem posouzení byla reportáž, která byla zařazena do hlavního zpravodajského pořadu žalobkyně. V pořadu, kde je dán každému tématu poměrně malý časový prostor a kde cílem jednotlivých příspěvků je poskytnout základní informace k určitému tématu, je určitá míra zjednodušení nutná a tolerovatelná. Podle městského soudu však přesto nelze ustoupit od zákonného požadavku, aby v pořadu zazněly základní objektivní informace. Ty mají vést k možnosti utvořit si základní představu o nastoleném problému, o stanovisku jednotlivých subjektů, a to způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o obsahu takových vyjádření.

Dále městský soud uvedl, že *„(s)amotná reportáž se sestává z pěti komponentů, které ve svém celku svědčí o porušení zásad objektivity a vyváženosti“*. Reportáž obsahuje vyjádření podnikatelů, kteří se cítí být poškozeni konkrétními rozhodnutími soudu. Poté se vyjádří mluvčí Krajského soudu v Brně, aniž by však v reportáži zazněly otázky, k nimž se mluvčí vyjádřila. Následuje vyjádření soudkyně Evy Krčmářové, s níž jsou spojeny všechny případy zmíněné v reportáži, ale která není vůbec dotázána na tyto konkrétní případy. Bylo totiž vysíláno pouze její hodnocení vlastní práce, které ve vztahu ke konkrétním případům nemá žádnou vypovídací hodnotu (*„Nemyslím si, že bych pracovala špatně, to v žádném případě“*). Dále zazněl komentář reportéra, který slovy *„podle J. L. poslala soudkyně nepředluženou firmu do konkurzu, odvolací soud sice konkurz zrušil, ale podnik to prý málem položilo“*, *„stížností však přibývá“*, *„objevují se i hlasy, že soudkyně Krčmářová vyhláší konkurzy účelově“*, *„konkurz vyhlášený soudkyní Krčmářovou podle majitelů zcela zlikvidoval zemědělskou usedlost“* nebo *„konkurz byl podle majitelů navíc vyhlášen v době, kdy to zákon u zemědělských firem nedovoluje“*, zjevně účelově dramatizoval tvrzený stav nepodloženými fakty. Konečně pak reportáž obsahovala vyjádření senátora Josefa Novotného, označeného v reportáži *„senátor SNK“*, který tvrdil, že *„na brněnském soudu působí mafie, která je srovnatelná, možná větší, s případem Berka v severních Čechách“*.

Městský soud uzavřel, že obsah reportáže neodpovídal cíli, který žalobkyně deklarovala. Tím mělo být poskytnutí informace o konkursních řízeních, která byla předmětem stížností na činnost Krajského soudu v Brně. Jednotliví podnikatelé se v reportáži vyjádřili o svých případech, ale mluvčí soudu i senátor Josef Novotný odpovídali bez uvedení otázek a pouze v obecné rovině. Soudkyně nebyla na konkrétní případy dotázána vůbec a místo toho bylo opakovaně zařazeno její obecné vyjádření, odvíjené již v předchozí reportáži. Z předmětné reportáže podle městského soudu vůbec nevyplýval průběh jednotlivých řízení a chyběly v ní základní nestranné informace, aby si divák mohl vytvořit objektivní představu o konkursních řízeních, k nimž se jednotliví podnikatelé v reportáži vyjádřili. Celkovou dramatickostí reportáže pak kromě obecného vyjádření soudkyně dokreslil doprovodný komentář komentátora. Reportáž odporovala § 31 odst. 3 zákona o vysílání, protože nebyla objektivní ani vyvážená. Obsahovala vystřížené vstupy z předchozích reportáží, právě takové sestřihávání a jejich účelové řazení však vedlo k porušení objektivity. Do reportáže totiž byly účelově zařazené vstupy vytržené z kontextu a způsobem vyznívajícím podle komentáře k reportáži. Podle městského soudu nebyl adekvátní postoj žalobkyně, která nepovažovala za nezbytné poskytnout soudkyni prostor k vyjádření k nově uváděnému případu. V souladu s žalovanou městský soud uvedl, že k objektivitě reportáže by přispělo i vyjádření navrhovatelů konkursů nebo konkursních správců.

Dále se městský soud neztotožnil s tvrzeními žalobkyně, obsaženými v prvním žalobním bodu. Uvedl, že po vyjádření J. L. a komentáři redaktora, tj. po konkrétních tvrzeních, následovalo obecné vyjádření mluvčí soudu ke stížnostem, resp. k jejich příčině.

K námitce, že zmínka reportéra o nárůstu stížností nezpochybnila předchozí vyjádření mluvčí soudu, městský soud uvedl, že řazení jednotlivých, na sebe nenavazujících a účelově zakomponovaných vstupů, svědčí pouze o reportáži jako kompilaci, nikoliv o dodržení zásad objektivit a vyváženosti.

Žalobkyně také tvrdila, že bylo-li vyjádření F. K. uvedeno v předchozí reportáži, nemá to vliv na objektivitu a vyváženost reportáže. Městský soud naopak podotkl, že bez vyjádření jiných subjektů ztrácí tento vstup vypovídací hodnotu. Chyběly totiž objektivně ověřené informace, na jejichž základě by divák mohl dospět k vlastnímu názoru na dané případy.

K dalším tvrzením žalobkyně městský soud obdobně uvedl, že právě řazení jednotlivých, nenavazujících a účelově zakomponovaných vstupů způsobem odpovídajícím dramatizujícímu komentáři svědčí o porušení zásad objektivit a vyváženosti.

Podle žalobkyně byla dána souvislost mezi vyjádření senátora Josefa Novotného a stížnostmi na práci krajského soudu tím, že se jeho volební obvod nachází v regionu postiženém prohlášenými konkursy. Městský soud však konstatoval, že tato skutečnost z reportáže nijak nevyplývala. Naopak, běžnému divákovi nebyl sdělen důvod vstupu právě tohoto senátora z konkrétní politické strany do reportáže. Tvrdila-li žalobkyně, že je na ní, zda bude tyto souvislosti blíže vysvětlovat, nesvědčí to o akceptaci požadavků daných § 31 odst. 3 zákona o vysílání.

Městský soud přisvědčil žalobkyni, že po vyjádření senátora následovalo v reportáži vyjádření mluvčí krajského soudu.

Žalobkyně nesouhlasila se žalovanou v závěru, že reportáž zjevně personifikovala zdroj problémů, aniž by k tomu nabídla odpovídající věcné informace. Městský soud uzavřel, že bez poskytnutí adekvátního prostoru soudkyni, aby se mohla vyjádřit ke konkrétním případům, nebyly dodrženy principy objektivit a vyváženosti reportáže.

Brojila-li žalobkyně proti výtce žalované poukazující na výběr názorových protistran, městský soud poznamenal, že na rozdíl od názoru žalobkyně nebyl dán prostor subjektu kompetentnímu zaujmout ve věci stanovisko. Tím byl Krajský soud v Brně a dotyčná soudkyně, jejichž vyjádření zůstalo v obecné rovině. Skutečnost, že názory jiných subjektů v reportáži nezazněly, přispěly podle městského soudu ke správnému závěru žalované o neobjektivitě a nevyváženosti reportáže.

Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalované, že názor politika neměl v reportáži žádnou oponenturu. Městský soud k tomu připomněl, že vstup senátora byl uveden jeho jménem, příjmením i označením strany a jeho tvrzení nevyznělo jako jeho osobní názor. Z reportáže nelze vysledovat důvod jeho vstupu ke konkrétním případům, vystoupení

spočívalo pouze v nepodloženém tvrzení o kriminalizaci práce krajského soudu. Nezdůvodněním vstupu senátora do reportáže došlo k porušení zásady objektivit, neboť nebylo zřejmé, proč se k věci vyjádřil právě tento politik. Zařazení vstupu politika, které bylo po obsahové stránce obecným a nepodloženým nařčením, nedávalo ani prostor pro odpovídající oponenturu.

V druhém žalobním bodu žalobkyně s odkazem na princip proporcionalit a vyšší odpovědnost veřejnoprávního provozovatele namítla, že v jiných případech žalovaná uložila pokutu v nižší výši. Městský soud uzavřel, že je věcí žalované, aby vždy posoudila jednotlivá porušení zákona a při uložení sankce se zabývala zákonnými kritérii. Dostála-li žalovaná této povinnosti, nemůže soud zkoumat, zda tuto povinnost v jiných případech neporušila. Městskému soudu také bylo z úřední činnosti známo, že žalovaná uložila České televizi opakovaně pokutu ve výši 250 000 Kč. To podle něj svědčilo o tom, že žalovaná nepřistupuje k určení výše pokuty pro porušení shodné právní povinnosti mechanicky. Městský soud uzavřel, že žalovaná nevybočila ze zákonných mezí uvážení, přičemž v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2009, čj. 4 As 60/2008 - 100 (www.nssoud.cz), nepřihlédla k výši případného finančního prospěchu, protože toto kritérium neshledala relevantním.

Městský soud neshledal důvodným ani třetí žalobní bod o nezákonnosti rozhodnutí, kdy v oznámení o zahájení správního řízení měla být jako jediný důvod uvedena disproporce v poskytnutí prostoru pro vyjádření soudkyně Krčmářové a z toho plynoucí jednosměrnost reportáže, nikoliv však nepravdivost některých tvrzení. Správní řízení bylo podle městského soudu zahájeno pro možné porušení § 31 odst. 3 zákona o vysílání, o kterém bylo také rozhodnuto. Městský soud uvedl, že správní orgán má při zahájení řízení vědomosti o skutkových okolnostech v rozsahu, který mu umožňuje pouze jejich předběžné zhodnocení. Porušení zákona je však prokazováno až v samotném řízení. Městský soud uzavřel, že v této věci bylo správní řízení zahájeno pro skutek, jehož kvalifikace je obsažena i v napadeném rozhodnutí.

K tvrzenému veřejnému zájmu na odvysílání reportáže městský soud uvedl, že tento zájem nebrání dodržení zásad objektivit a vyváženosti. Městský soud vyšel i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, čj. 4 As 69/2007 - 65 (www.nssoud.cz).

Konečně městský soud nevyhověl návrhu na moderaci uložené sankce, resp. návrhu na upuštění od uložení sankce. Poznamenal přitom, že uložená sankce nebyla zjevně nepřiměřená. Naopak, odpovídala porušení zákona, závažnosti reportáže i zákonnému rozpětí podle § 60 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání. Navíc byla uložena při dolní hranici zákonné sazby. Reportáž byla odvysílána v rámci hlavního zpravodajského pořadu, má výrazný dopad do utváření názorů veřejnosti a právního povědomí. Provozovatel měl dbát, aby byla zpracována profesionálně a všechny strany měly odpovídající prostor pro vyjádření. Nelze-li tomuto požadavku z časových či provozních důvodů dostát, bylo na místě zvolit jiný formát pořadu. Způsob zpracování reportáže odporoval principům zpravodajství. Sankce za protiprávní jednání pak musí mít i preventivní charakter.

III.

Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. pro nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu kvůli jeho nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů.

Městský soud podle stěžovatelky nesprávně vyložil § 31 odst. 3 zákona o vysílání a ztotožnil se s důvody žalované. Stěžovatelka namítla, že základním tématem reportáže byly stížnosti na činnost Krajského soudu v Brně. Informace v reportáži byly pravdivé a dostatečné, aby si divák, s ohledem na základní téma reportáže, mohl vytvořit přiměřenou představu o konkursních řízeních. V souvislosti s referováním o konkrétních konkursních řízeních zazněla informace, že odvolací soud konkursy zrušil. Stěžovatelka měla doložené důsledky nezákonně vyhlášených konkursů, dále skutečnost, že se dotčené podnikatelské subjekty domáhají vůči státu náhrady škody, a konečně i skutečnost, že předmětné konkursy prohlásila soudkyně Krčmářová. Pro objektivitu a vyváženost reportáže není nezbytné podrobně vysvětlovat všechny informace uváděné v reportáži a prokazovat jejich pravdivost konkrétními důkazy. Základní informace nezbytné k vytvoření názoru na referovanou kauzu v reportáži zazněly a byly pravdivé.

Stěžovatelka zpochybnila závěr městského soudu, že absence základních objektivních informací byla způsobena mj. pouze obecným vyjádření mluvčí krajského soudu a senátora Novotného. Stanovisko krajského soudu podle ní bylo prezentováno již v úvodní části reportáže, kdy bylo uvedeno, že *„vedení soudu ale za soudkyní stojí a kritiku odmítá“*. Tato informace vyjadřuje stanovisko krajského soudu jednoznačně a dostatečně. Vyjádření mluvčí krajského soudu nebylo obecné, ale reagovalo na stížnosti na činnost krajského soudu a na informaci, podle níž byl konkurs na jednu ze společností prohlášen v době, kdy to zákon zakazoval. Vyjádření senátora Novotného se vztahovalo celkově k činnosti konkursního úseku krajského soudu.

Dále se stěžovatelka zabývala prostorem, který měla soudkyně Krčmářová pro vyjádření ke konkrétním případům. Reportáž podle stěžovatelky zmiňovala dva případy v obecné rovině (informace, že konkursy byly prohlášeny touto soudkyní, že je odvolací soud zrušil, zrušená rozhodnutí jsou důvodem žalob podnikatelů vůči státu a v jejich důsledku došlo k devastaci předmětných společností), proto i obecné hodnocení práce soudkyně je adekvátní reakcí. Stěžovatelky rovněž tvrdila, že názorová protistrana měla v reportáži přiměřený prostor k vyjádření, a to i k vyjádření senátora Novotného, ale odmítla jej. S ohledem na úlohu mluvčí krajského soudu by navíc pro splnění zákonného požadavku vyváženosti reportáže stačilo pouze její vyjádření. Stanovisko krajského soudu pak prezentovala i moderátorka pořadu.

K závěru městského soudu o vystřížení vstupů z předchozích reportáží a jejich sestřihávání a účelovém řazení stěžovatelka poukázala na základní strukturu reportáže. Tu považovala za logickou. Obsahovala totiž uvedení základního tématu, obecné uvedení dvou konkrétních případů, jichž se základní téma týkalo, názor senátora vztahující se k problému a stanovisko druhé strany, zastoupené opakovaným vyjádřením mluvčí krajského soudu, vyjádřením soudkyně Krčmářové a citací názoru krajského soudu.

Užití dříve pořízených materiálů nemohlo podle stěžovatelky vést k nezákonnosti. Vyjádření F. K. se týkalo referované kauzy a nebylo tedy bezdůvodné. Vyjádření jiných subjektů ke konkursním řízením, při poskytnutí informací v obecné rovině a v návaznosti na hlavní téma reportáže, stěžovatelka nepovažovala za nedostatek reportáže.

Souvislost vstupu senátora Novotného byla podle stěžovatelky uvedena způsobem obvyklým při výrobě zpravodajských příspěvků. Vyplývala ze skutečnosti, že se problematika týkala jeho volebního obvodu. Ustanovení § 31 odst. 3 zákona o vysílání, v části upravující požadavky při informování o politických stranách a hnutích, nelze použít ve vztahu k vyjádření senátora Novotného. Reportáž totiž nepojednávala o žádné oblasti politického života a nebylo tak nutno získat stanovisko politiků z jiné části politického spektra.

Městský soud se podle stěžovatelky nesprávně ztotožnil se závěry žalované, která překročila meze správního uvážení při rozhodování o výši pokuty. Rozhodla totiž v rozporu s principem proporcionality a s dosavadní správní praxí. Stěžovatelka v žalobě poukázala na všechna jí dostupná rozhodnutí žalované, jimiž byla uložena pokuta za spáchání shodného správního deliktu České televizi. Ta je subjektem s vyšší odpovědností za objektivitu a vyváženost vysílaných pořadů. K závěru městského soudu, že České televizi byla ve dvou případech uložena pokuta ve výši 250 000 Kč, stěžovatelka zdůraznila, že jí uložená pokuta dosahuje dvojnásobku této částky. Nadto žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že se v případě stěžovatelky jednalo o jedno z prvních provinění tohoto druhu. Zde stěžovatelka odkázala i na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudek publikovaný pod č. 605/2005 Sb. NSS), týkající se vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí.

Stěžovatelka také tvrdila, že se žalovaná měla být i jen stručně vypořádat s neopodstatněností kritéria, zda stěžovatelka získala odvysíláním reportáže finanční prospěch.

Dále stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud podle ní přezkoumatelně neodůvodnil, že k objektivitě a vyváženosti reportáže by přispělo i vyjádření navrhovatelů konkursu nebo konkursních správců. V rozsudku chybí přesvědčivé vysvětlení úvahy, proč by se ke konkursním řízením měly vyjadřovat právě tyto osoby. V reportáži navíc zazněla informace, že odvolací soud zrušil rozhodnutí o prohlášení konkursů.

Obdobně pak stěžovatelka postrádala přezkoumatelné odůvodnění závěru, že názor senátora Josefa Novotného neměl v reportáži žádnou oponenturu a z hlediska dodržení zásad objektivit a vyváženosti měl být prezentován i názor z jiné části politického spektra. Zde zopakovala, že pokud se politik vyjadřuje k otázkám, které se netýkají žádné z oblastí politického života, není možné učinit jednoznačný závěr o potřebě opatřit si i vyjádření politiků z jiných politických stran a hnutí.

Konečně stěžovatelka namítla, že se městský soud přezkoumatelně nevypořádal ani s dalšími námitkami, zejména týkajícími se tvrzených vad z hlediska struktury reportáže.

IV.

Žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

K aplikaci § 31 odst. 3 zákona o vysílání na skutkový stav konstatovala, že obsah reportáže neodpovídá tvrzení stěžovatelky, podle níž základním tématem reportáže byly stížnosti na činnost Krajského soudu v Brně. Divák si na základě reportáže nemohl vytvořit přiměřenou představu o konkursních řízeních. Některá vyjádření nebyla skutečnou reakcí na podávané informace a jednalo se o účelově řazené vstupy vystřižené z předchozích reportáží.

Žalovaná nesouhlasila s tvrzením o porušení principu proporcionality. Uvedla, že v každém konkrétním případě posuzuje jednotlivá porušení zákona a bere přitom v úvahu všechna zákonná kritéria. V posuzované věci uložila pokuty ve výši odpovídající 20% horní zákonné sazby, protože reportáž obsahovala velké množství skutkových zjištění dokládajících porušení zásad objektivitu a vyváženosti, útočila na státní moc, aniž by šlo o objektivní kritiku a měla tak negativní vliv na právní vědomí diváků. V neposlední řadě šlo o nejsledovanější pořad týdne.

Za důvodné žalovaná nepovažovala ani námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. V otázce výběru názorových protistran napadené správní rozhodnutí zmínilo např. navrhovatele konkursů nebo správce konkursní podstaty. Městský soud přisvědčil žalované, že by takové vyjádření přispělo k vyváženosti a objektivitě reportáže. Důvodem pro závěr, že divákům nebyly podány objektivní a vyvážené informace, však nebyl nedostatek podobných konkrétních vyjádření, který není v rozhodnutí vytýkán ani jako specifická vada reportáže. Pokud jde o prezentovaný názor politika, považovala žalovaná odůvodnění svého rozhodnutí i rozsudku za dostatečné.

V.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka namítla, že městský soud nesprávně vyložil § 31 odst. 3 zákona o vysílání a ztotožnil se s důvody, pro které žalovaná shledala odvysílanou reportáž v rozporu s tímto ustanovením.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že účastníci nevedli spor o charakteru ani obsahu reportáže. Ta byla odvysílána v rámci hlavního zpravodajského pořadu stěžovatelky, na který lze nepochybně vztáhnout požadavek vyplývající z § 31 odst. 3 zákona o vysílání. Pokud jde o obsah reportáže, odkazuje Nejvyšší správní soud pro stručnost na správní spis (zejména napadené rozhodnutí žalované).

Výkladem pojmů „objektivita“ a „vyváženost“ vysílaných informací se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Jedná se o neurčité právní pojmy, jejichž výklad

správním orgánem může být podroben soudnímu přezkumu [srov. rozsudek ze dne 29. 8. 2007, čj. 4 As 81/2006 - 108 (www.nssoud.cz)]. Nejvyšší správní soud je ve svých rozhodnutích vyhodnotil jako pojmy obecně známé, mj. proto, že nemají svou vlastní legální definici a ani z kontextu nelze dovodit, že by měly mít pro oblast působnosti právních norem zákona o vysílání svůj specifický obsah [srov. rozsudek ze dne 17. 9. 2008, čj. 4 As 17/2008 - 119 (www.nssoud.cz)]. Z takto vnímaného obsahu předmětných pojmů ostatně vyšla v napadeném rozhodnutí i žalovaná.

Ta ve svém rozhodnutí jednoznačně vymezila neobjektivní a nevyvážené pasáže reportáže a současně označila důvody, na jejichž základě dospěla k takovému závěru. Namítla-li stěžovatelka, že se městský soud nesprávně ztotožnil se závěry žalované o aplikaci § 31 odst. 3 zákona o vysílání na daný skutkový stav, Nejvyšší správní soud jí nepřisvědčil. Žalovaná správně hodnotila obsah reportáže a její účelově dramatizované vyznění jako neobjektivní a nevyvážené. Obsah reportáže neodpovídal jejímu cíli, tvrzenému stěžovatelkou. Tím mělo být poskytnutí informací o stížnostech na činnost konkursního úseku Krajského soudu v Brně a konkrétních konkursních řízeních, jichž se stížnosti týkaly. Obsah reportáže, vstupy jednotlivých aktérů ani závěry formulované moderátorkou pořadu či reportérem však tomuto cíli neodpovídaly.

Nejvyšší správní soud souhlasil s městským soudem, že reportáž zazněla v pořadu s omezeným časovým prostorem pro jednotlivá témata, kde smyslem reportáže je poskytnutí základní informace bez možnosti obsáhlých odůvodnění jednotlivých témat. Přesto, jak uzavřel i městský soud, nelze mírou zjednodušení při zpracování reportáže ustoupit od požadavku, aby reportáž obsahovala informace objektivní, způsobilé vytvořit u diváka alespoň základní představu o pojednávaném problému a o stanoviscích zastávaných jednotlivými subjekty.

Zvolený způsob zpracování reportáže, kdy byl divák po úvodním zobecňujícím komentáři moderátorky pořadu informován prostřednictvím komentáře redaktora a emotivních vstupů dotčených podnikatelských subjektů o dvou případech konkursních řízení, v nichž odvolací soud zrušil rozhodnutí Krajského soudu v Brně, a která měla pro dotčené osoby podle jejich vyjádření likvidační důsledky, aniž by reakce názorové protistrany (mluvčí soudu a soudkyně krajského soudu rozhodující v těchto konkursních řízeních) dosahovala alespoň přibližné míry konkrétnosti, shora vytčeným požadavkům neodpovídá. Míra dramatizace vyjádření dotčených osob a personifikace zdroje domnělých příčin tvrzených likvidačních důsledků zrušených rozhodnutí krajského soudu ze strany dotčených osob i redaktora, přesáhly rámec smyslu reportáže, představený stěžovatelkou.

Možnost kritiky orgánů veřejné moci, zde konkrétně rozhodovací činnosti soudů, je nepochybně imanentní demokratickému právnímu státu. Jde o jev žádoucí, ani ten však nemůže pominout zákonem stanovené mantinely. Zamýšlela-li stěžovatelka skutečně informovat o konkrétních stížnostech na rozhodovací činnost Krajského soudu v Brně, resp. konkrétní soudkyně, pak požadavku objektivního a vyváženého vysílání nemohla dostát odvysíláním obecného tvrzení moderátorky o (obecném) stanovisku krajského soudu, odvysíláním obecné a na předchozí pasáž nijak věcně nenavazující odpovědi mluvčí soudu o příčinách stížností, či dokonce z předchozí reportáže vystřiženého a účelově zařazeného vstupu dotčené soudkyně, který se konkrétních konkursních řízení netýkal.

Stěžovatelce je možno přisvědčit, že názor protistrany do určité míry zazněl. Stalo se tak v rámci úvodního komentáře moderátorky pořadu, názor se však netýkal předmětných konkursních řízení. Ani zahrnutí několika vyjádření mluvčí soudu, zejména s ohledem na jejich stručnost, obsah, chybějící otázky, na něž reagovala, a zařazení do struktury reportáže, pak nelze považovat za okolnosti, které by měnily uvedený závěr. Stěžovatelka má pravdu, že za určitých okolností by pouhá reakce mluvčí soudu představovala dostatečný způsob zajištění povinnosti objektivního a vyváženého vysílání. Muselo by však jít o reakce plnohodnotné, reagující na informace o konkrétních konkursních řízeních a na konkrétní obvinění z účelového postupu dotyčné soudkyně krajského soudu. Tak tomu v posuzované věci v žádném případě nebylo.

Divákovi se odvysíláním reportáže nedostalo informací, na jejichž základě by byl schopen učinit si představu o daných konkursních řízeních, o rozhodovací činnosti soudu, resp. soudkyně, nebo o předmětných stížnostech. Vyznění reportáže bylo záměrně dramatizující a paušalizující. Soudkyně krajského soudu, jejíž v reportáži opakovaně tvrzená role budí úvahy o její kárné či dokonce trestněprávní odpovědnosti, neměla prostor pro odpovídající reakci. Právě naopak, stěžovatelka odvysílala pouze stručné obecné sebehodnocení dotyčné soudkyně, nadto vystřižené z předchozí reportáže. Jakkoliv lze obecně připustit zařazení vstupů vystřižených z dřívějších reportáží, je tak nutno činit s vědomím existence povinnosti uložené § 31 odst. 3 zákona o vysílání. V tomto ohledu by tedy opětovné zařazení odvysílaných vstupů obstálo v případě, kdyby se týkaly stěžovatelkou prezentovaného hlavního cíle reportáže. V případě soudkyně by pak opětovně zařazený vstup musel reflektovat nově odvysílané skutečnosti a představovat adekvátní způsob reakce na obvinění. Tyto požadavky nebyly splněny.

Odvysílání výrazně dramatizujícího vstupu Josefa Novotného bylo doplněno jeho politickou identifikací a informací, že jde o senátora. Chybělo však sdělení, proč se k vysílaným skutečnostem vyjadřovala právě tato osoba. Stěžovatelka tento důvod uvedla až v rámci správního, resp. soudního řízení, aniž by stejnou informaci poskytla divákům při odvysílání předmětné reportáže. Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru městského soudu, že obecné a nepodložené tvrzení o „mafii“ ovládající Krajský soud v Brně zásadním způsobem přispělo k neobjektivnímu a nevyváženému charakteru odvysílané reportáže. Nadto jde o vyjádření, které bylo opět pouze obecné a nevztahovalo se k prezentovaným případům.

Pokud jde o otázku nutnosti zařazení vstupu politiků z jiné části politického spektra, žalovaná shledala porušení povinnosti objektivního a vyváženého vysílání především v tom, že stěžovatelka v reportáži neodůvodnila, proč se k dané věci vyjádřil právě tento politik. Tato skutečnost však nebyla v posuzovaném případě hlavním důvodem, který žalovanou vedl k rozhodnutí o uložení pokuty. Městský soud se k závěru žalované připojil a uvedl, že i podle něj stěžovatelka měla, vědoma si povinnosti vysílat objektivní a vyvážené informace, již v reportáži zřetelně odůvodnit, proč do reportáže zařadila vyjádření tohoto politika.

Nejvyšší správní soud shrnul, že celková skladba reportáže a její vyznění nevyhověly požadavku objektivního a vyváženého vysílání. Stížní námitka proto nebyla důvodná.

Stěžovatelka rovněž namítla, že žalovaná v rámci správního uvážení při rozhodování o výši pokuty postupovala v rozporu s principem proporcionality a vlastní správní praxí.

Nejvyšší správní soud připomíná, že v rámci soudního přezkumu správního uvážení (v tomto případě uvážení o výši ukládané pokuty) mohou správní soudy pouze posuzovat, zda správní orgán nevybočil ze zákonem stanovených mezí úvahy, případně správní úvahy zneužil. Soudní přezkum je v těchto případech zaměřen především na to, zda výše uložené sankce odpovídá zákonnému rozpětí, zda se správní orgán přezkoumatelně vypořádal se zákonnými kritérii a zda jeho úvaha respektuje smysl a účel zákona a je v souladu s pravidly logického usuzování.

Stížní námitka nebyla důvodná. Žalovaná při rozhodování o výši sankce ukládané za porušení § 31 odst. 3 zákona o vysílání postupovala zákonně a přihlédla ke všem zákonným kritériím. Své rozhodnutí i v této části dostatečně odůvodnila. Přitom mj. uvedla, že program Nova je plnoformátovým programem, stěžovatelka je provozovatelem celoplošného vysílání s velmi vysokým podílem na sledovanosti na mediálním trhu, pořad Televizní noviny je hlavním zpravodajským pořadem a má dlouhodobě (i podle tvrzení stěžovatelky) vysokou sledovanost. Žalovaná výslovně uvedla, že pořad, ve kterém předmětná reportáž zazněla, byl nesledovanějším pořadem příslušného týdne a odpovědnost stěžovatelky vůči divácké veřejnosti je proto vysoká. Rovněž žalovaná podrobně rozvedla, proč považovala porušení povinnosti v posuzovaném případě za závažné. V tomto směru poznamenala, že reportáž používá manipulativní techniky, útočí na osobu soudkyně i na státní moc a v konečném důsledku má její nevyvážený charakter negativní vliv na právní vědomí diváků. V neposlední řadě se žalovaná zabývala i kritériem zavinění stěžovatelky. Vypořádala se s okolností, že se jednalo o jedno z prvních provinění nezjednala stěžovatelky tohoto druhu, zároveň však uvedla, že stěžovatelka přes výslovné upozornění nápravu a tutéž povinnost porušila opětovně. Nejvyšší správní soud nijak nezjistil, že by žalovaná v rámci správního uvážení o výši ukládané pokuty postupovala v rozporu se zákazem libovůle nebo se neodůvodněně dopustila nerovného zacházení.

Skutečnost, že provozovateli vysílání ze zákona, tedy České televizi, která má podle stěžovatelky „ze zákona vyšší odpovědnost za vyváženost a objektivitu vysílaných pořadů“, byla za porušení shodné právní povinnosti uložena pokuta nižší, nemůže na uvedeném závěru ničeho změnit. Žalovaná odůvodnila, proč přistoupila k uložení pokuty v dané výši. Z jejího rozhodnutí je zřejmé, že tak reagovala na konkrétní skutkové okolnosti posuzované věci. Městský soud správně uzavřel, že žalovaná uložila pokutu ve výši 20% horní zákonné sazby, přičemž bylo žádoucí, aby se výše sankce reálně projevila v majetkové sféře delikventa s účinky individuální i generální prevence.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli v názoru, že se žalovaná řádně nevypořádala s kritériem finančního prospěchu. V tomto ohledu soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 23. 4. 2009, čj. 4 As 60/2008 - 100 (www.nssoud.cz), v němž konstatoval,

že „(u) kritéria finančního prospěchu Nejvyšší správní soud považuje za nutné podotknout, že toto kritérium lze hodnotit pouze u pořadů, u nichž lze konkrétní finanční prospěch získaný jejich odvysíláním ve správním řízení prokázat (např. u pořadu typu reklamy)“. Způsob, jakým se žalovaná vypořádala uvedeným kritériem, vyhovuje zákonným požadavkům. Žalovaná totiž výslovně uvedla, že se s ním nezabývala, protože jej v dané věci nepovažovala pro hodnocení případu za relevantní. Stručně tak odůvodnila, proč jej nehodnotila. Nejvyšší správní soud toto vypořádání shledal přes jeho stručnost dostatečným.

Konečně pak stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud připomíná, že za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů třeba považovat taková rozhodnutí, z jejichž výroků nelze zjistit, jak soud ve věci rozhodl, případně jsou tyto výroky vnitřně rozporné. Pod uvedený pojem lze podřadit i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS). Vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost jsou zatížena i ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, nelze z nich seznat, o jaké věci bylo rozhodováno, zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejich výrok je v rozporu s odůvodněním, a dále rozhodnutí, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejich důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud vyšel ze své judikatury i při posouzení nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů (srov. shora zmíněné rozhodnutí č. 133/2004 Sb. NSS či rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS), na kterou v tomto směru pro stručnost odkazuje.

Namítla-li stěžovatelka, že městský soud přezkoumatelně neodůvodnil svůj závěr, kterým přisvědčil žalované, že by k objektivitě a vyváženosti reportáže přispělo i vyjádření navrhovatelů konkursu nebo konkursních správců, neměla pravdu. Nejvyšší správní soud shledal, že nedostatek vyjádření navrhovatelů konkursní řízení či správců konkursní podstaty nevedl žalovanou k úvaze o porušení požadavků objektivitě a vyváženosti reportáže. Jednalo se pouze o dílčí doplnění jinak komplexní argumentace. Je zřejmé, že důvodem uložení pokuty za porušení povinnosti podle § 31 odst. 3 zákona o vysílání byly především skutečnosti popsány v předchozí části odůvodnění. Městský soud pouze podotkl, že by vyjádření těchto osob k objektivitě a vyváženosti vysílání přispěla. Zahrnutí této teze do odůvodnění rozhodnutí žalované, ani přisvědčení městského soudu ovšem nebylo způsobilé zatížit napadený rozsudek nepřezkoumatelností.

Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud při posouzení námítky nepřezkoumatelnosti v úvaze, podle níž názor senátora Josefa Novotného neměl v

reportáži žádnou oponenturu a z hlediska dodržení zásad objektivity a vyváženosti měl být prezentován i názor z jiné části politického spektra.

Zde Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj závěr v předchozí části odůvodnění. Podle něj žalovaná shledala v této části porušení povinnosti objektivního a vyváženého vysílání především v tom, že stěžovatelka v reportáži nijak nevysvětlila důvod vyjádření právě tohoto politika. Divákovi tak v reportáži zůstalo utajeno, proč je mu nabízeno vyjádření senátora Novotného. Žalovaná nepochybila, podotkla-li v odůvodnění, že by za dané situace bylo žádoucí zařadit do reportáže vstup politika z jiné části politického spektra, aby nebylo pochyb o politické (ne)vyváženosti vysílání. Nadto je třeba znovu připomenout, že tato skutečnost nebyla v posuzovaném případě hlavním důvodem, který žalovanou vedl k rozhodnutí o uložení pokuty.

Městský soud se k závěru žalované správně připojil a také založil svou úvahu na tom, že stěžovatelka měla již v reportáži zřetelně odůvodnit, proč do ní zařazuje vyjádření uvedeného politika. Lze uzavřít, že z napadeného rozsudku městského soudu je zřejmé, proč tak městský soud učinil. Stížní námitka proto nebyla důvodná.

Namítla-li stěžovatelka, že se městský soud přezkoumatelně nevypořádal i s některými dalšími žalobními námitkami, Nejvyšší správní soud se mohl námitkou zabývat pouze v míře obecnosti, v jaké ji stěžovatelka vznesla. Ta nijak neupřesnila žalobní body, které podle jejího názoru zůstaly nevypořádány. Nejvyšší správní soud, vědom si dispoziční zásady ovládající soudní řízení správní, nemohl nahradit úkony stěžovatelky. Stížní námitku proto přezkoumal v obecné rovině a uzavřel, že není důvodná.

Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. dubna 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu

